

คู่มือการปกป้องและ คุ้มครองเด็ก โรงเรียนนานาชาติลานนา

วิสัยทัศน์ของโรงเรียน:

เรามุ่งมั่นที่จะจัดการเรียนการสอนที่มีความเป็นเลิศทางวิชาการ
ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความเอาใจใส่

พันธกิจของโรงเรียน:

โรงเรียนนานาชาติลานนาใช้ระบบการเรียนการสอนจากประเทศ
อังกฤษเพื่อให้นักเรียนของเราสามารถเข้าถึงศักยภาพของตนได้
อย่างเต็มที่ และกลายเป็นพลเมืองที่มีความคิดสร้างสรรค์ มีความ
ยอมรับผิดชอบ และประสบความสำเร็จ

โรงเรียนนานาชาติลานนาให้ความสำคัญกับความเป็นอยู่ที่ดี สุขภาพที่แข็งแรงและการปกป้องคุ้มครองเด็กนั้นเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาหลักที่ตั้งไว้ของโรงเรียน

คำแสดงเจตนารมณ์

สุขภาพ สวัสดิภาพความปลอดภัย และความเป็นอยู่ที่ดีของนักเรียนนั้น มีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับครูและพนักงานทุกคนของโรงเรียนนานาชาติลานนา สิ่งแวดล้อมในการเรียนของโรงเรียนจะดีที่สุดในได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนรู้สึกปลอดภัย ได้รับการสนับสนุน และให้ความรู้สึกมั่นคง ซึ่งครูและพนักงานของโรงเรียนทุกคนมีความมุ่งมั่นที่จะสร้างสิ่งแวดล้อมดังกล่าวโดยการ:

- ปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเคารพและให้เกียรติ
- คงความมีเสถียรภาพ, มีความคงเส้นคงวา และ มีสภาพแวดล้อมที่คาดการณ์ได้
- บังคับใช้กฎ ขอบเขต และระเบียบ อย่างต่อเนื่องและเป็นธรรม
- เข้าไปจัดการช่วยเหลือเมื่อเชื่อว่าเด็กถูกทำร้ายหรือเสี่ยงต่อการถูกทำร้าย

นอกเหนือไปจากนี้ ลานน่านำหลักอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กขององค์การสหประชาชาติ ปี 1989 (The United Nations Convention of the Rights of the Child) ซึ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมเมื่อปี 1994 สนธิสัญญาดังกล่าวมีการกำหนดสิทธิ เบื้องต้นที่เด็กพึงได้รับไว้อย่างชัดเจน ดังนี้:

- สิทธิที่จะมีชีวิตแบบครอบครัว
- สิทธิในความเป็นส่วนตัว
- สิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือหรือการสนับสนุนในรูปแบบต่างๆ เมื่อเกิดเหตุร้ายขึ้นกับพวกเขา
- สิทธิที่จะมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเอง
- สิทธิที่จะได้รับการปกป้องจากการทำร้ายในทุกรูปแบบ

เราพยายามที่จะเป็นเสมือนที่หลบภัยสำหรับนักเรียนที่อาจถูกล่วงละเมิดหรือถูกทอดทิ้ง

ซึ่งหมายถึงว่าทางโรงเรียนนานาชาติลานนาจะไม่:

- ลงโทษนักเรียนโดยการตี (และเชื่อว่าผู้ใหญ่ไม่ควรลงโทษด้วยวิธีการดังกล่าวด้วย)
- แสดงความโหดร้ายหรือกระทำการใดๆ ให้เด็กเกิดความอาย
- เยาะเย้ย หรือ หมิ่นเกียรติ
- จงใจทำให้พวกเขาารู้สึกทุกข์ทรมานหรือหวาดกลัว

การกระทำทารุณต่อเด็กคืออะไร?

องค์การอนามัยโลก (WHO) ให้คำนิยามการกระทำทารุณต่อเด็กดังนี้:

“หมายรวมถึงการกระทำใดๆ ที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ทั้งทางกาย (physical) จิตใจ (emotional) เช่น การล่วงละเมิดทางเพศ, การละเลย, การกระทำโดยประมาท, การแสวงประโยชน์ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายหรืออาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ, ความปลอดภัยของเด็ก, พัฒนาการหรือศักดิ์ศรีของเด็ก...”

การกระทำทารุณต่อเด็ก แบ่งเป็น 4 หัวข้อดังนี้:

การล่วงละเมิดทางเพศ:

1. แบบมีการสัมผัสร่างกาย

- การข่มขืนหรือการสัมผัสที่ส่อในทางล่วงละเมิดทางเพศโดยผู้ใหญ่
- การบังคับให้เด็กมีเพศสัมพันธ์กับผู้ใหญ่
- การบังคับให้เด็กมีเพศสัมพันธ์กับเด็กด้วยกันเอง

2. แบบไม่มีการสัมผัสร่างกาย

- การบังคับให้เด็กดูกิจกรรมทางเพศ
- การบังคับให้เด็กดูสื่อที่ไม่เหมาะสม
- การบังคับให้เด็กดูการแสดงอนาจาร

การทำร้ายร่างกาย:

การคุกคามหรือการใช้กำลังซึ่งส่งผลให้เกิดการบาดเจ็บหรือความเจ็บปวด หรือการทำร้ายร่างกายโดยไม่ตั้งใจซึ่งส่งผลให้เกิดการบาดเจ็บ การทำร้ายร่างกายอาจประกอบไปด้วยพฤติกรรมดังกล่าวดังต่อไปนี้:

- การทุบตี การเขย่าตัวด้วยความรุนแรง การจับเด็กโยน
- การก่อให้เกิดความบาดเจ็บและความเจ็บปวด โดยการทำให้เกิดแผลไหม้ การดุด่า การทำให้หายใจไม่ออก
- การวางยาพิษ รวมถึงการใช้ยาเสพติดหรือเครื่องตีแอลกอฮอล์ด้วย
- การกด การมัดหรือการใช้กำลังจนทำให้เด็กไม่สามารถเคลื่อนไหวได้

การทำร้ายทางอารมณ์:

- พฤติกรรมโหดร้ายที่ทำให้เกิดความหวาดกลัวในจิตใจต่อเด็ก
- การลงโทษที่ทำให้เด็กรู้สึกด้อยค่า, ทำให้อับอาย เช่น การถูกกระทำให้อับอายในที่สาธารณะหรือการเฆี่ยนตี รับประทานอาหาร
- การทำร้ายทางวาจา เช่น การพูดจาด้วยถ้อยคำหยาบคาย
- การไต่ถามหรือเห็นการกระทำทารุณของผู้อื่น
- การลงโทษหรือพฤติกรรมใดๆ ที่ขัดกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ปี 1989

การทอดทิ้ง:

นี่คือส่วนที่ยากที่สุดในการให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการทำร้าย องค์การสหประชาชาติ (UN) ให้คำจำกัดความไว้ว่า “เด็กที่อยู่โดยขาดการดูแลที่เหมาะสมจากผู้ใหญ่” และได้ให้คำจำกัดความเพิ่มเติมไว้อีกว่า “การอยู่อาศัยในสภาพที่ขาดแคลนอาหาร, เครื่องนุ่งห่ม ที่พักอาศัย หรือ การดูแลเอาใจใส่ รวมทั้งไม่สามารถเข้ารับการรักษาพยาบาล” การถูกละเลย ทอดทิ้ง มักจะทำให้เด็กเปราะบางและเสี่ยงต่อการถูกกระทำทารุณรูปแบบอื่นๆ ได้ง่ายขึ้น

ตัวอย่างของการทำร้ายร่างกายเด็กจะปรากฏอยู่ในภาคผนวก

.....

องค์ประกอบหลัก 3 ประการของนโยบาย การปกป้อง ค้ำครองและป้องกันเด็กของทางโรงเรียนประกอบไปด้วย:

1. **การป้องกัน:** สร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในโรงเรียน ด้วยการสอนที่มีความใส่ใจและสอดส่องดูแล มีผู้ให้คำปรึกษาที่เข้าถึงได้ ให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมแก่นักเรียน ปฏิบัติตนเป็นต้นแบบที่ดี
2. **การค้ำครอง:** ปฏิบัติตามขั้นตอนที่วางไว้ พนักงานได้รับข้อมูลที่เป็นปัจจุบันเสมอและสามารถตอบสนองต่อการปกป้องและค้ำครองเด็กได้อย่างเหมาะสม และละเอียดอ่อนต่อการเกิดประเด็นการปกป้องและค้ำครอง
3. **การให้การสนับสนุน:** มีการให้คำปรึกษาและแนะแนวแก่นักเรียนที่อาจมีความเสี่ยงในทันทีที่เห็นว่าการสนับสนุนนี้จะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน

1. การป้องกัน

การสรรหาบุคลากร:

ก่อนที่จะรับพนักงานเข้าทำงานที่โรงเรียนนานาชาติลานนา จะมีขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้:

- สัมภาษณ์พนักงานและให้โอกาสที่จะเปิดเผยข้อมูลใดๆ ก็ตามที่อาจนำมาซึ่งความกังวลและปัญหาต่อโรงเรียนในอนาคต หากบุคคลดังกล่าวต้องการที่จะทำงานกับทางโรงเรียน
- ต้องมีข้อมูลตรวจสอบประวัติอาชญากรรมจากประเทศบ้านเกิดและประเทศที่เคยทำงานอยู่

- สอบถามประวัติจากบุคคลอ้างอิง เพื่อตรวจสอบว่ามีข้อมูลใดที่น่ากังวลเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยของเด็ก
- ให้นำหนังสือคู่มือครูเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสมเมื่ออยู่กับเด็ก และการรายงานเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่เด็กถูกทำร้าย

การอบรม:

ลานนามุ่งมั่นที่จะให้การอบรมที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยและการปกป้องนักเรียนแก่พนักงานทุกคน

พันธสัญญาการป้องกัน / ปกป้องดูแล:

ลานนามุ่งมั่นที่จะดูแลความเป็นอยู่ที่ดีแก่เด็กนักเรียน และยังสนับสนุนในสิทธิของเด็กที่จะได้รับการรับฟังอย่างจริงจังเพื่อให้เด็กแต่ละคนสามารถแสดงความคิดเห็น มุมมองและความกังวลต่างๆได้อย่างเต็มที่

2. การคุ้มครอง

ครูทุกคนของโรงเรียนนานาชาติลานนาหากอยู่ในสถานการณ์ จะสามารถแยกแยะได้ว่านักเรียนคนไหนต้องการความช่วยเหลือและการคุ้มครอง และรายงานให้กับหัวหน้าด้านความปลอดภัยและคุ้มครองเด็กของโรงเรียน (DSL)ทราบ นักเรียนคนใดก็ตามที่พนักงานเห็นว่าการความช่วยเหลือ ให้ผู้นั้นรายงานสิ่งที่เห็นเมื่อสมควรต่อครูใหญ่ และ/หรือผู้อำนวยการโรงเรียนเพื่อการจัดการอย่างเหมาะสมต่อไป โดยไม่คิดเอาเองว่าจะมีผู้อื่นรายงานเรื่องที่ตนกังวลใจแทนตนเอง

หน้าที่ของพนักงานทุกคนคือการแจ้งข้อกังวลเกี่ยวกับการกระทำหรือทัศนคติของเพื่อนร่วมงาน เนื่องจากเราไม่สามารถ คาดหวังให้นักเรียนของเราปฏิบัติได้หากผู้ใหญ่ไม่เป็นแบบอย่าง

รายงานทั้งหมดนั้นไม่ว่าจะเป็นข้อสงสัยหรือเหตุการณ์ทารุณกรรมต่อเด็กที่เกิดขึ้นจริง จะได้รับการดูแลและสอบสวน อย่างจริงจัง

ข้อพึงปฏิบัติ

พนักงานทุกคนของโรงเรียนนานาชาติลานนาต้องลงลายมือชื่อรับทราบข้อพึงปฏิบัติดังกล่าว ซึ่งวัตถุประสงค์นี้กระทำเพื่อให้ความคุ้มครองทั้งพนักงานและเด็กนักเรียน ส่วนที่เพิ่มเติมคือ LANNA ได้แยกข้อพึงปฏิบัติสำหรับผู้ปกครองและผู้มาติดต่อโรงเรียนด้วย ทั้งหมดนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้แน่ใจว่าโรงเรียนมีขอบเขตที่ชัดเจนและโปร่งใสระหว่างผู้ใหญ่และนักเรียนของเรา

ข้อพึงปฏิบัติปัจจุบันแบ่งกลุ่มดังนี้:

1. ครู ครูผู้สอนแทน และครูอาสาสมัคร
2. พนักงานออฟฟิศ / ธุรการ
3. พนักงานประจำ

4. พนักงานขับรถ
5. ผู้ปกครอง และนักเรียน
6. ผู้มาติดต่อโรงเรียน

ข้อพึงปฏิบัติของครู

ข้อพึงปฏิบัตินี้เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เป็นมืออาชีพและความรับผิดชอบในทุกด้าน ที่เกิดมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู กับนักเรียน:

1. การวางขอบเขตอย่างมืออาชีพ
2. สถานการณ์แบบตัวต่อตัว
3. การแสดงความคิดเห็นและการสนทนา เกี่ยวกับ/ กับนักเรียน
4. การไปทำกิจกรรมนอกโรงเรียน
5. การสัมผัสทางร่างกาย
6. จดหมายส่วนตัว / การสื่อสารกับนักเรียน

ข้อพึงปฏิบัติของผู้มาติดต่อโรงเรียน:

ผู้มาติดต่อโรงเรียนต้องระลึกเสมอว่าครูมีหน้าที่พิเศษที่ต้องเอาใจใส่และดูแลเด็กนักเรียน ดังนั้นผู้มาติดต่อโรงเรียนต้องให้ความเคารพในการทำหน้าที่ดังกล่าวของครู

ความหลงใหลได้ปลื้มและการแอบชอบ:

ในบางกรณี นักเรียนอาจเกิดความหลงใหลหรือชอบพอกับพนักงานในโรงเรียน กรณีดังกล่าวต้องได้รับการจัดการอย่าง มืออาชีพและละเอียดอ่อนต่อสถานการณ์ พนักงานควรหลีกเลี่ยงสถานการณ์ อันจะก่อให้เกิดความรู้สึกดังกล่าวหรือทำให้เป็นเรื่องขบขัน สถานการณ์เหล่านี้ควรได้รับคำปรึกษาจากพนักงานที่มีความอาวุโสมากกว่าในทุกกรณี

การจัดการกับข้อกล่าวหา

โรงเรียนนานาชาติลานนาถือว่าผู้ใหญ่ **ทุกคน** ต้องรายงานการทารุณกรรมต่อเด็กที่ได้พบเห็น อย่าสรุปเองว่าผู้อื่นจะรายงานแทนตนเอง เนื่องจากผู้ใหญ่หลายคนที่เกิดความสงสัยว่าเด็กอาจถูกทารุณกรรมแต่ไม่รายงานเพราะคิดว่าไม่ใช่เรื่องของตน หรืออาจก่อให้เกิดความยุ่งยากหรือตนเองอาจเข้าใจผิด ดังที่กล่าวมาแล้ว หน้าที่ของพนักงานทุกคนคือการแจ้งข้อกังวลเกี่ยวกับการกระทำหรือทัศนคติของเพื่อนร่วมงาน และเราไม่สามารถคาดหวังให้นักเรียนของเราปฏิบัติหากผู้ใหญ่ไม่ทำ เป็นตัวอย่าง

ท่านควรทำอะไรหากสงสัยว่าเด็กถูกทำร้ายหรือถูกทารุณกรรม

มีบ่อยครั้งที่ผู้ใหญ่เกิดความสงสัยว่าเด็กอาจถูกทารุณกรรมแต่ไม่รายงานเพราะคิดว่าไม่ใช่เรื่องของตนหรืออาจก่อให้เกิดความยุ่งยากหรือตนเองอาจเข้าใจผิด ในโรงเรียนนานาชาติลานานานั้น ถือว่าผู้ใหญ่ทุกคนต้องรายงานการทารุณกรรมต่อเด็กที่ตนกังวล/สงสัย ฉะนั้น อย่าสรุปเองว่าผู้อื่นจะรายงานแทนตัวท่าน

สิ่งที่ท่านต้องปฏิบัติ:

การลงบันทึกเกี่ยวกับการปกป้องและคุ้มครองเด็ก

หมายเหตุ: หากท่านเห็นว่าสิ่งที่ท่านกังวลเป็นเรื่องร้ายแรงและเร่งด่วน โปรดติดต่อ DSL ทันที โดยการคุยด้วยตนเอง ทางโทรศัพท์ หรือส่งอีเมล ก่อนที่จะลงบันทึกข้อกังวลนั้น

โปรดตระหนักว่า : รายงานนี้อาจมีความสำคัญมาก แต่ท่านไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับการลงบันทึก สิ่งเหล่านี้อาจจะได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นเรื่องสำคัญ ทาง DSL และหัวหน้ามีหน้าที่รับผิดชอบในการตรวจสอบให้แน่ใจ และจัดการอย่างเหมาะสม

1. เข้าเว็บไซต์ www.edukekeyapp.com
2. เลือก 'ความปลอดภัยและปกป้องเด็ก' จากเมนูด้านบน
3. ใส่รหัส

4. ในแท็บเบราร์เซอร์ใหม่ เลือกตัวเลือกที่เกี่ยวข้องจากเมนูต่อไปนี้:

- คุณเป็นใคร
- วันที่เกิดเหตุ
- เลือกนักเรียนที่เกี่ยวข้อง
- ข้อกังวล

5. กรอกรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์

6. ส่งแบบฟอร์มและรอการตอบรับจาก DSL

(หากยังไม่ได้รับการตอบรับภายใน 24 ชั่วโมง กรุณาส่งอีเมลมายัง DSL ที่ childsafety@lannaist.ac.th)

ท่านไม่ควรปรึกษาเรื่องข้อกังวลใดๆ กับบุคคลอื่น หรือดำเนินการต่อด้วยตนเอง

รายงานที่เกี่ยวข้องกับการทารุณกรรมเด็กทั้งที่เป็นที่สงสัยหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง จะได้รับการสอบสวนและจัดการ อย่างจริงจัง และอาจต้องมีการพูดคุยเพิ่มเติมกับท่านในเรื่องดังกล่าวได้

หัวหน้าฝ่ายดูแลด้านความปลอดภัยและปกป้องคุ้มครองเด็กที่ได้รับการแต่งตั้ง ได้แก่ ผู้ประสานงานการศึกษาพิเศษระดับมัธยมศึกษา และครูแนะแนวระดับประถมศึกษา ส่วนสมาชิกประกอบด้วยผู้อำนวยการโรงเรียน ครูใหญ่ และ DSL ทั้ง 2 ท่าน

การรายงานของระดับปฐมวัย: พนักงานแผนกปฐมวัยรายงานประเด็นที่กังวลกับ ครูแนะแนวระดับประถมศึกษา

การรายงานของระดับประถมศึกษา: พนักงานแผนกประถมรายงานประเด็นที่ กังวลกับ ครูแนะแนวระดับประถมศึกษา

การรายงานของระดับมัธยมศึกษา: พนักงานแผนกมัธยมรายงานประเด็นที่กังวล กับ ผู้ประสานงานการศึกษาพิเศษระดับมัธยมศึกษา

ในกรณีที่สมาชิกด้านความปลอดภัยและปกป้องคุ้มครองเด็กไม่สามารถรับคำร้องได้ เนื่องจากการลาหยุดงาน หรือติดภารกิจอื่นใด ท่านสามารถแจ้งกับครูใหญ่ หรือ ผู้อำนวยการโรงเรียน (ทางโรงเรียนจะจัดให้มีสมาชิกในคณะกรรมการบริหารรวมอยู่ใน คณะกรรมการด้วย แต่จะไม่ได้รับเรื่องรายงานโดยตรง)

บทบาทของหัวหน้าด้านความปลอดภัยและคุ้มครองเด็กและทีมผู้บริหาร อาวุโส:

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยและการปกป้องคุ้มครองเด็กจะถูกบันทึกให้ DSL ซึ่งจะประสานงานและดำเนินการจัดการ และจะแจ้งต่อครูใหญ่และผู้อำนวยการ โรงเรียนตามลำดับต่อไป

ครูใหญ่และผู้อำนวยการโรงเรียน จะเป็นผู้ส่งต่อข้อมูลให้กับหน่วยงานต่างๆ รวมถึง หน่วยงานด้านกฎหมาย สังคมสงเคราะห์และสถานทูต

ผู้ถูกกล่าวหา:

ผู้ที่ถูกกล่าวหาในกรณีพฤติกรรมทารุณกรรมจะถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าจะมีผล ตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิดจริง ในระหว่างการสอบสวน ผู้นั้นมีสิทธิ์ที่จะทราบ ข้อมูลและเข้าใจถึงขั้นตอนการสอบสวนซึ่งเป็นหน้าที่ของทางโรงเรียน ที่จะให้ ข้อมูลดังกล่าวในแต่ละขั้นตอนของการสอบสวนข้อกล่าวหาแก่ผู้ถูกกล่าวหา

ทางโรงเรียนอาจมีความจำเป็นในการให้ความช่วยเหลือทางจิตใจโดยการให้คำ ปรึกษาแก่ผู้ที่ถูกกล่าวหาและครอบครัว ของเขา ซึ่งจะขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของครู ใหญ่ และขึ้นอยู่กับความรุนแรงของข้อกล่าวหา

ผู้ถูกกระทำ:

เหยื่อของการทารุณกรรมจะได้รับการสนับสนุนและช่วยเหลือจากทางโรงเรียนทั้งด้าน การให้คำปรึกษา, ด้านการแพทย์ และด้านจิตใจ รวมไปถึงการให้คำปรึกษาช่วยเหลือ ด้านจิตใจจากฝ่ายแนะแนวของโรงเรียน (โปรดอ่านนโยบายด้านการให้ ความ

สนับสนุนทางจิตใจของทางโรงเรียนนานาชาติลานนา) การดูแลด้านการแพทย์จากครูพยาบาลของโรงเรียน และการให้คำปรึกษาจากครูใหญ่ของโรงเรียน

ในกรณีที่ต้องได้รับการดูแลด้านการแพทย์จากภายนอก จะใช้ประกันทางการแพทย์ที่นักเรียนได้ทำไว้กับทางโรงเรียน ตอนต้นปีการศึกษาในการจ่ายค่ารักษา ในกรณีฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นระหว่างเวลาเรียนและต้องได้รับการรักษาจากแพทย์ภายนอก ทางโรงเรียนจะประสานงานกับผู้ปกครองหรือผู้ดูแล หากผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเป็นผู้ถูกกล่าวหา หรือไม่สามรถติดต่อได้ ทางโรงเรียนจะรับหน้าที่ดูแล เพื่อให้นักเรียนได้รับการรักษาตามความเหมาะสม

ในบางกรณี ทางโรงเรียนอาจมีความจำเป็นต้องติดต่อหน่วยงานพิเศษภายนอกเพื่อเข้ามาให้ความช่วยเหลือ อาทิเช่น หน่วยงานสังคมสงเคราะห์ สถานกงสุล หรือ หน่วยงานคุ้มครองเด็ก

บุคคลอื่นๆ ที่ได้รับผลกระทบ:

พนักงานและนักเรียนของโรงเรียนนานาชาติลานนาทุกคนที่ได้รับผลกระทบจากข้อกล่าวหาเรื่องการทารุณกรรม จะได้รับการสนับสนุนจากการให้คำปรึกษาของทางโรงเรียน ในกรณีที่ข้อกล่าวหารุนแรงและเกินกว่าที่ทางโรงเรียนจะให้คำปรึกษาได้ จะมีการติดต่อขอการสนับสนุนหน่วยงานที่ให้คำปรึกษา และเครือข่ายสนับสนุนอื่น ซึ่งรวมไปถึง สภที่ปรึกษาจังหวัดเชียงใหม่ และสภาที่ปรึกษาแห่งชาติ ซึ่งสามารถติดต่อได้โดยขอข้อมูลจากครูแนะแนวของโรงเรียน รายงานและข้อมูลทั้งหมดจะถูกเก็บเป็นความลับ

การติดต่อสื่อสารกับผู้ปกครอง:

โรงเรียนนานาชาติลานนามุ่งมั่นที่จะร่วมมือกับผู้ปกครองและผู้ปกครองตามกฎหมาย ในเกือบทุกสถานการณ์และปรึกษาหารือกับผู้ปกครองเมื่อเกิดความกังวลใจขึ้น

ในบางกรณีที่ทางโรงเรียนอาจจะไม่มีการปรึกษาหารือกับผู้ปกครองได้แก่:

- หากปรึกษาแล้วเด็กหรือผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องอาจได้รับอันตรายมากขึ้น
- หากปรึกษาแล้วจะนำมาซึ่งความอคติหรือก่อให้เกิดอาชญากรรมร้ายแรง
- หากปรึกษาแล้วจะก่อให้เกิดความล่าช้าในการสอบสวนในข้อกล่าวหา

หน้าที่ของโรงเรียน:

โรงเรียนนานาชาติลานนาจะดำเนินการอย่างเหมาะสม เพื่อปกป้องนักเรียนที่คาดว่าถูกทำร้าย เพื่อไม่ให้โดนทำร้ายมากกว่าที่เป็นอยู่ (และบุคคลอื่นๆ ในโรงเรียน) ในระหว่างและหลังจากเหตุการณ์หรือข้อกล่าวหา

โรงเรียนนานาชาตินานาชาติจะไม่รับผิดชอบหรือรับผิดชอบ ในกรณีที่พนักงานรายงานแล้ว ปรากฏว่าผลไม่เป็นความจริงตามข้อ 29 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กปี พ.ศ. 2546 นอกเสียจากจะพิสูจน์ได้ว่าพนักงานผู้นั้นตั้งใจที่จะให้ข้อมูลที่เป็นเท็จ

3. การสนับสนุน

นักเรียนที่โดนทำทารุณกรรม จะได้รับการดูแลและการสนับสนุนจากโรงเรียนอย่างเต็มที่

การสนับสนุนดังกล่าวรวมไปถึง/แต่ไม่จำกัด เฉพาะการให้คำปรึกษาและการสนับสนุนทางการแพทย์, ครูที่ปรึกษา และครูประจำชั้น การสนับสนุนนี้ ครอบคลุมถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ดังกล่าว หรือผู้ที่ถูกกล่าวหา เกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าวด้วย

ในกรณีที่นักเรียนต้องการความช่วยเหลือที่เกินกว่าที่ทางโรงเรียนจะให้คำปรึกษาได้ จะมีการติดต่อขอการสนับสนุน ตามความเหมาะสม โดยร่วมมือกับผู้ปกครองหรือผู้ปกครองตามกฎหมาย

ในบางกรณีอาจมีความจำเป็นและเหมาะสมที่จะต้องติดต่อสังคมสงเคราะห์ หน่วยงานด้านกฎหมาย สถานกงสุลและ สถานทูต สภที่ปรึกษาจังหวัดเชียงใหม่ สภที่ปรึกษาแห่งชาติและหน่วยงานอิสระด้านการคุ้มครองเด็ก

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนทั้งหมดจะถูกเก็บเป็นความลับ และเก็บรักษาอย่างปลอดภัย โดยที่มีสมาชิกกรรมการด้านความปลอดภัยและคุ้มครองเด็กของโรงเรียน (DSL) ครูใหญ่ และผู้อำนวยการโรงเรียนเท่านั้น ที่จะสามารถเข้าถึงข้อมูลที่เป็นความลับของทางโรงเรียนได้

ภาคผนวก

ลักษณะการทารุณกรรมที่สังเกตได้

สัญญาณบ่งบอกที่เป็นไปได้:

แม้ว่าสัญญาณต่อไปนี้อาจไม่บ่งชี้ว่าเด็กถูกทารุณกรรม แต่ก็อาจช่วยให้ผู้ใหญ่รับรู้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ หากเด็กแสดงลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งใน 3 ประการต่อไปนี้ แสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ของการถูกทำร้าย ซึ่งอาจชี้ให้เห็นว่าเด็กกำลังมีความเครียด ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญเสมอ

1. การเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม
2. แยกตัวเองจากเพื่อนและบุคคลรอบข้าง
3. เหมือนอยากจะทำร้ายหรือตายแต่ก็ไม่มีอะไรจะพูด

สัญญาณบางอย่างที่คาดว่าเด็กเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

- ความเครียดด้านอารมณ์
- อาจมีสัญญาณทางกายภาพ เช่น ความรู้สึกไม่สบายที่อวัยวะเพศ รอยแผล มีค
ราบอสุจิหรือคราบเลือดเป็นบนเสื้อผ้า
- การเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม
- ปัญหาการนอนหลับ
- ความรู้สึกไม่สบายใจที่จะอยู่กับบุคคลอื่นตามลำพัง
- แสดงความรักที่มากเกินไป หรือมีความรู้ในทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับวัย
- การเปลี่ยนแปลงของบุคลิกภาพ เช่น ไม่มั่นใจ หรือประหม่า
- พฤติกรรมทอดถอยกลับไปสู่รูปแบบพฤติกรรมในวัยเด็ก
- ความอยากอาหารหรือการกินอาหารน้อยลงกระทันหัน
- แยกตัวออกจากสังคมภายนอก
- ไม่ไว้วางใจแม้แต่คนที่รู้จักสนิทสนม
- กังวลเกี่ยวกับการถอดเสื้อผ้า
- การทำร้ายตัวเอง พยายามฆ่าตัวตาย

สัญญาณบางอย่างที่คาดว่าเด็กถูกทำร้ายร่างกาย

- บาดแผล รอยขีดข่วน รอยฟกช้ำ รอยไหม้ สภาพผิวหนังที่ไม่ดี
- สุขอนามัยไม่ดี
- รอยแผลที่ไม่สามารถอธิบายได้ เช่น รอยไหม้ รอยฟกช้ำ ฯลฯ
- การขาดน้ำ การขาดสารอาหาร น้ำหนักลดลง
- สวมเสื้อผ้าเพื่อปกปิดบาดแผล แม้อยู่ในสภาพอากาศที่ร้อน
- หวาดกลัวความช่วยเหลือทางการแพทย์
- พฤติกรรมก้าวร้าว
- กลัวการสัมผัสทางกายภาพ
- กลัวการเปลี่ยนชุดเมื่อต้องเข้าเรียนวิชาพลศึกษา
- ขาดการรักษาบาดแผล

สัญญาณบางอย่างที่คาดว่าเด็กถูกทำร้ายทางอารมณ์

- การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์
- การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
- ความสับสน
- การเปลี่ยนแปลงของน้ำหนักตัว
- การเห็นคุณค่าในตนเองน้อยลง
- ความผิดปกติด้านการพูด
- พฤติกรรมเกี่ยวกับประสาท
- พฤติกรรมเฉยเมยหรือก้าวร้าวมาก
- ปฏิเสธต่อความผิดพลาดมากจนเกินไป

- หวาดกลัวต่อสถานการณ์ใหม่
- พฤติกรรมตอบสนองต่อความเจ็บปวดที่ไม่เหมาะสม
- การดูถูกคุณค่าของตนเองต่อเนื้ออง (ฉันโง่ ฉันน่าเกลียด ฯลฯ) +

สัญญาณบางอย่าง หากเด็กถูกปล่อยปละละเลย

- อาการหว้อย่างต่อเนื้ออง
- สุขอนามัยไม่ดี
- ความเหนื่อยล้าต่อเนื้ออง
- ไม่ได้ได้รับการรักษาทางการแพทย์
- ไม่มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
- การขับไล่

เคล็ดลับที่ผู้ปกครองสามารถช่วยสร้างให้โรงเรียนเป็นสถานที่ที่ปลอดภัย

ผู้ปกครองสามารถช่วยสร้างโรงเรียนให้เป็นที่ปลอดภัยได้ตามแนวคิดดังกล่าวต่อไปนี้ ซึ่งได้นำมาจากแบบอย่างของผู้ปกครองชุมชนอื่นๆ:

- พูดคุยเรื่องนโยบายของโรงเรียนกับบุตรหลานของคุณ ให้การสนับสนุน และช่วยบุตรหลานของคุณให้เข้าใจใน เหตุผลเหล่านั้น
- ให้บุตรหลานของคุณมีส่วนร่วมในการกำหนดกฎเกณฑ์สำหรับพฤติกรรมที่บ้านที่เหมาะสม
- พูดคุยกับบุตรหลานของคุณเกี่ยวกับความรุนแรงที่เขาเห็น
- สอนบุตรหลานของคุณให้รู้จักแก้ปัญหา และชมเชยเมื่อเขาทำตาม
- สอนบุตรหลานของคุณให้ปลดปล่อยความโกรธโดยที่ไม่ทำร้ายผู้อื่นไม่ว่าทางวาจาหรือทางร่างกาย
- เมื่อคุณรู้สึกโกรธ ให้ใช้โอกาสนี้แสดงตัวอย่างที่เหมาะสมให้บุตรหลานของคุณ และพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องนี้
- สอนบุตรหลานของคุณให้เข้าใจในคุณค่าและยอมรับความแตกต่างของแต่ละบุคคล
- สังเกตพฤติกรรมผิดปกติจากบุตรหลานของคุณ ตัวอย่างเช่น การระเบิดอารมณ์โกรธบ่อยครั้ง การต่อสู้ที่รุนแรงและการรังแกผู้อื่น การขาดเพื่อน เหล่านี้อาจเป็นสัญญาณของปัญหาร้ายแรง ควรขอความช่วยเหลือให้บุตรหลานของคุณ พูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญที่เชื่อถือได้จากโรงเรียน หรือจากชุมชน

- เปิดช่องทางการสื่อสารกับบุตรหลานไว้ถึงแม้ว่ามันจะค่อนข้างยาก ชี้นะบุตรหลานเพื่อแจ้งให้คุณรู้ว่าเขาจะอยู่ที่ไหนกับใคร และทำความรู้จักกับเพื่อนของเขา
- รับฟังบุตรหลานของคุณหากเขากังวลเกี่ยวกับเพื่อนที่อาจแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แบ่งปันข้อมูลนี้กับผู้เชี่ยวชาญที่เชื่อถือได้ เช่น ที่ปรึกษาโรงเรียน ครูใหญ่ หรือครู
- มีส่วนร่วมในโรงเรียนของบุตรหลานโดยการให้ความช่วยเหลือและตรวจการบ้าน พูดคุยกับครูของเขา และเข้าร่วมงานของโรงเรียน เช่น การประชุมผู้ปกครอง
- มีส่วนร่วมและให้ความร่วมมือในกิจกรรมของโรงเรียน

ขั้นตอนสำหรับนักเรียนในการดำเนินการ

นักเรียนสามารถช่วยสร้างโรงเรียนให้เป็นสถานที่ปลอดภัยได้ โดยการพบปะพูดคุยกับครู ผู้ปกครองและครูแนะแนว เพื่อให้พวกเขาทราบว่าคุณสามารถมีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้โรงเรียนเป็นสถานที่ปลอดภัย ซึ่งนำมาจากแบบอย่างจากนักเรียนหลากหลายโรงเรียน:

- รับฟังเพื่อนของคุณ หากพวกเขาแบ่งปันความรู้สึกหรือความคิดที่กังวลใจ ให้พวกเขาขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่เชื่อถือได้ เช่น ครูแนะแนวของโรงเรียนหรือครูที่ไว้วางใจ
- หากคุณกังวลมาก ขอความช่วยเหลือให้พวกเขา และปรึกษากับพ่อแม่ของคุณ
- พยายามเข้าร่วมในกิจกรรมที่ส่งเสริมความเข้าใจด้านความแตกต่างในตัวตนและเคารพสิทธิของทุกคน
- รับเป็นที่ปรึกษาให้กับนักเรียนที่อายุน้อยกว่า และ/หรือ สอนพิเศษให้กับเพื่อนของคุณ
- หลีกเลี่ยงกลุ่มคนที่มีการต่อสู้ ละเว้นจากการล้อเล่น กลั่นแกล้ง และข่มขู่คนรอบข้าง
- เป็นแบบอย่าง - รับผิดชอบต่อความโกรธโดยไม่ทำร้ายผู้อื่นทั้งทางกายหรือทางวาจา
- ขอความช่วยเหลือจากพ่อแม่ของคุณ หรือผู้ใหญ่ที่ไว้ใจได้จาก ครูแนะแนวหรือครู หากคุณมีความรู้สึกโกรธ ความกลัวความวิตกกังวล หรือภาวะซึมเศร้าอย่างรุนแรง